

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 53.

Tredie Session.

43de Møde.

Fredagen den 12te December.

(Forts.)

Finantsministeren (forts.): Skulde man nu under Indtrykket af denne Uoverensstemmelse udarbejde et Regulativ, vilde dette naturligvis blive meget vanskeliggere, end naar der først, under Tvang af Konningernes Uoverensstemmelse, er bleven en Uoverensstemmelse i Contoirernes Organisation. Det er meget lettere, naar der er Spørgsmaal om Indskrænkninger, at sammenligne eensartede end aldeles ueensartede Størrelser, og naar en saadan Eensartethed i Løbet af nogle Aar maatte være tilveiebragt, er det meget lettere for samtlige Ministre at overflue en Collegas Ministerium og see, hvilke Forordninger, der kunne stilles til Arbejdet i saa Henseende, end nu. Skulde man derhos under de nærværende Omstændigheder fremkomme med et Regulativ, der skulde gaae ud paa, som af den arede Ordfører er attraaet, at gjøre Forskjel i Henseende til Stillingen under de forskjellige Ministerier, troer jeg dog, at det er temmelig vist, at enhver Minister, hvis Medarbejdere skulde sættes tilbage eller ansees ringere end andre, vilde med Hænder og Fødder modsætte sig det, ja, maaskee end ikke finde sig deri, maaskee gjøre det til en Betingelse for sin Tilstedeværelse i Cabinettet, at hans Medarbejdere ikke bleve satte tilbage. Men alle saadanne Indvendinger, der saaledes kunde gjøres mod et Regulativ af dette Slags nu, vilde tage Meget af deres Betydning, naar der først efter nogle Aars Forløb ved denne Lov er fremtvungen en større Eensartethed i Organisationen af de forskjellige Ministerier, Departementer og Contoirer.

Ordføreren: Jeg troer dog, at i saa

Fald vilde den vedkommende Minister i høj Grad misfjende, hvad der var hans Pligt.

Rierkegaard: Den høitærede Minister har sagt, at Rigsdagen kunde indskrænke sin Paapassen for at see Embedernes Tal formindsket til de Tilfælde, hvor der forelaa Vacance i Embederne, og hvor dette da naturligt vilde blive behandlet ved den aarlige Finantslov. Deri er jeg nu ganske enig med den høitærede Minister. Men jeg maa blot tillade mig at bemærke, at, saasnart vi komme ud over den nærværende Tilstand, da man ligesom seer paa ethvert saadant Forslag om en Embedsansættelse med det Spørgsmaal: „kunde dette Embede ikke bortfalde?“ saasnart vi komme ind i en jævn Bevægelse ad den Vej, der er begyndt, da vil det ikke være naturligt at spørge, hvegang en ny Embedsmand skal ansættes: „er ikke dette Embede overflodigt?“ Jeg troer ikke, at den stadige Sagtagelse deraf og Passen derpaa vil lade sig sikke paa nogen Maade; men at i Længden vil man mene, og det vil nogenlunde fortsaae sig af sig selv, at, som der har været Brug for Embedet i en Række af Aar, saa maa vel dermed den Sag være afgjort. Den høitærede Minister har sagt, at der maatte ikke optages i Regulativet vedkommende Ministres Tro eller Mening om, hvilke Embeder der muligt kunde bortfalde. Jeg er altsaa maaskee bleven forvildet i saa Henseende ved, hvad jeg troer at have lagt Mærke til i de Regulativer, der hiotil have været os forelagte i Forbindelse med Konningslovene. Thi jeg skulde stufes meget af min Hufommelse, om der ikke i dem flere Gange er blevet udtrykkelig sagt: „dette Embede bortfalder“ — „dette Embede combineres ved Vacance med et andet“. Og jeg skulde ligeledes meget feile, om ikke det ogsaa er den rigtige Maade, om ikke Udtalelsen af en saa-